మధురక్షణాలు

టి.వి.రత్నావళి

(తెలుగు స్వతంత్ర – జనవరి 08, 1954 సంచిక నుంచి)

పెద్ద బడిభవనం దెయ్యంలా నిలబడి ఉంది. దానిని ఆనుకుని కుడివైపున పెద్ద మైదానం ఉంది, మైదానాని కెదురుగుండా బాలకృష్ణుని ఇల్లు. మైదానానికి ఈశాన్యమూలగా ఒక పెద్ద జామిచెట్టు, నైరుతిమూల మామిడిచెట్టు, ఆగ్నేయాన్ని చింతచెట్టు పిల్లల్నందర్నీ పిలుస్తూ ఉంటాయి. పిల్లలందరు పెరిగి పెద్దవారై మనుమల్నెత్తుతున్నా ఆవి మాత్రం తరతరాలుగా నిలుడి పిల్లల్నే పిలుస్తూన్నాయి. బాలకృష్ణుడు మామిడి పిందెలు నములుతూ చెట్టెక్కి అందరికీ కాయలు రాలుస్తున్నాడు. చెట్టు క్రింద గుంపు పిందెల కోసరం పెనుగులాడుకుంటున్నారు. చింతచెట్టు క్రింద గుంపు లొట్టలేసుకుంటూ లోకాన్ని మరచి పోయింది. ఎనిమిదిన్నరకు చెట్టు క్రిందికి చేరి చెడుగుడి ఆడి, చెమటలు కక్కుతూ, చింతకాయలు, మామిడిపిందెలు తింటున్నారు. మధురక్షణాల్లో బడి సంగతి మరిచిపోయిన వాళ్ళందరికీ లీడరు బాలకృష్ణుడు.

మధుర క్షణాల్ని మాయం చేయడానికి బడి గంటలు గణగణ మని చెవులు గింగురుమనేటట్లు మ్రోగుతున్నాయి. పిల్లలందరు పుస్తకాలు పుచ్చుకు పరుగిడుతున్నారు. మంత్రగాడి మంత్రాలకి యంత్రాల్లాగుండే కీలుబొమ్మలలాగ బడి గంటల కందరూ బడిలో బంధింపబడ్డారు——బాల కృష్ణుడు తప్ప.

“అబ్బ! దిక్కుమాలిన గంట మృత్యువులా ప్రత్యక్షమైంది. అయినా అందరూ ఫస్టు బెల్లుకు పరుగెట్టడమెందుకు? థర్డు బెల్లుకి అందుకోలేక పోతామా?” అని బాలకృష్ణుడు చెట్టుదిగి తన చుట్టూ ఉన్న గేంగు చెదరకుండా చూసుకున్నాడు పళ్లు తింటూ,

సెకండు బెల్లు కూడా కొట్టేశారు. తన గేంగు కూడా గల్లంతవుతూ ఉంది. “అబ్బ! ఈ మూకకి చెప్పలేం!” అని సణుక్కుంటూ ఎదురుగుండా ఉన్న యింటికి పుస్తకాలకోసరం బయలుదేరాలని చూస్తున్నాడు.

గడియారంలో పదిగంటలుకొట్టాయి. కళ్లల్లో కట్టేసుకున్న కాగితాలకట్టల్ని కదిలించి మైదానం కేసి ప్రసరించాడు కళ్ళని కాంతారావు. కొడుకు చింతచెట్టుమిదికి రాళ్ళు రువ్వుతున్నాడు. బాలకృష్ణుడు ఎంత అల్లరి వాడైపోతున్నాడు! బడంటే బద్ధకం. చదువంటే నిద్ర. ఎంత ఆందంగా అల్లరితో కాలక్షేపం చేస్తున్నాడు! చీకూ చింతా లేని జీవితం. బాధ్యత భారం లేని బాల్యం మళ్ళీరాదు కదా! కళ్ళముందరి కట్ట రెప్పల్ని బరువెక్కించింది. బాలకృష్ణుని చిలిపి ముఖం ఆతణ్ణి ముగ్ధుణ్ణి చేసి, రెప్పల బరువుని లాగిపారేసింది. ఔను! తనూ చిన్నప్పుడు అంటే కొడుకు ఈడప్పుడు పన్నేండేళ్ళప్పుడు అలా పొలాల గట్లలో తిరుగుతూ, ఎడ్లని బెదిరిస్తూ, రైతుల మీద రంకెలేస్తూ చేలల్లో చెడుగుడి ఆడుకుంటూ అల్లరిచిల్లరగా తిరిగేవాడు. ఎంత ఆనందంగా ఉండేది? నాన్న చదువుకోమని సాధించినా లక్ష్యపెట్టేవాడు కాదు. ఆటలాడుకుంటూ మధురక్షణాల్లో మైకమెక్కి తన్మయుడైపోయేవాడు. ఇప్పుడు అమ్మ ఆదరించి మళ్ళీ గడ్డపెరుగేసి అన్నం పెట్టదు. నాన్న చదువుకోమని సాధించదు, చేలగట్లు చెడు గుడి ఆడమని కవ్వించవు. మధుర క్షణాలు మరిరావు! మరిచిపోవాల్సిందే!

తను తండ్రి పాత్ర ధరించి తన ఆకారంలోనున్న "బాల"ని చదువుకోమని సాధించాలికదూ! ఔను మధురక్షణాల్ని మసిపూసి మారేడు కాయ చేసి చదువుకోమని సాధించాలి. లేక పోతే... మళ్లీ తనలాగే గుమాస్తాగిరీకి స్వాగతం చెప్పాల్సి వస్తుంది. గుమాస్తా సంకెళ్ళలో గింజుకుపోతున్న తన జీవితం లాగ తన కొడుకు జీవితం జీర్ణం కాగూడదు. వీల్లేదు, నల్లమందు నిషాలో నవ్వులాగ బాల్యంలోని మధురక్షణాలు బానిసగా తయారుచేస్తాయి. కళ్ళముందరి కాగితాల కట్టలు అతని హృదయాన్ని కదలించేశాయి. కొడుకుని కోప్పడాలని కాగితాలన్నీ కట్టకట్టి ఆఫీసుకి మోసుకుని వెళ్ళవలసిన సరంజామంతా సవరించుకుని వీధి వరండాలో కొచ్చాడు. అప్పడే ఆవిడగారి చేతుల్లో బాలకృష్ణుడు వెన్నదొంగలా దొంగ చూపులు చూస్తూ ఏమి ఎరగని అమాయకుడిలా బంధించబడి ఉన్నాడు. వెనక్కాల ఒక ముప్పై యేళ్ళముదిత, మెటికలు విరుస్తూ తిట్టిపోస్తూంది నోటికొచ్చినట్లాను. ముదిత వెనక్కాల పదేళ్ళ అమ్మాయి పరికిణీ చొక్కా తొడుక్కుని వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తూంది కళ్లు వాచిపోయేటట్టు. నెత్తురు చిమ్ముతూన్న నెత్తిమిది గాయం నేరాన్ని నిరూపిస్తూంది. సాక్షి సావకాశంగా నేరాన్ని నిరూపిస్తూంటే, ఆవిడగారు ఆలకిస్తూంది. తనను చూసి మరీ మండిపడింది, "మళ్ళీ యిలాంటి దుండగీడు పనులు చేస్తే దుమ్ములు రేగ్గొడతా"నని దుమ్మెత్తి పోసింది.

"ఏమిరా?" అని కళ్లెర్రజేసాడు!

చింత కాయలు కొట్టుకుంటూంటే, తగిలిందని తనేమి ఎరగనని మొరబెట్టాడు బాల.

"ఆవిడ ఎదురుగుండా మరెప్పుడు అలాంటి పనులు చెయ్యొద్ద"ని నాలుగు బాదా! ఆవిడ మనసు తృప్తిపడింది. పిల్ల ఏడుపు మానేసింది "కసిదీర్చుకున్నా గదా!" అని పిల్లని చేత్తోపుచ్చుకుని విసురుగా వెళ్ళిపోయిందావిడ. భయపెట్టి బళ్ళోకి పంపించి, నాలుగు మెతుకులు నోట్లో వేసుకుని కట్టల్ని కౌగలించుకుని ఆఫీసుకి హాజరయ్యాడు. అప్పటికప్పడే ఆఫీసరు ఆజ్ఞలు హాహాకారాలు చేస్తూ ఆహ్వానిస్తున్నాయి. అడుగుల్లో అడుగులేసుకుంటూ వెళ్ళి నిలబడ్డాడు.

ఫైళ్ళు పట్టుకురమ్మని అధికార స్వరంతో ఆజ్ఞాపించాడు. వర్కంతా వప్పజెప్పి ఆఫీసర్ని జోకొట్టి జోలపాటపాడి సాయంత్రం ఇంటికొచ్చేటప్పటికి మనస్సు శాంతపడింది. సాయంత్రం చల్లబడింది. అబ్బాయి అల్లరిలో ఐక్యమై మైదానంలో ఆడుకుంటున్నాడు.

ఏళ్ళు వేళ్ళమీదినుంచి లెక్క పెట్టుకుంటూ వెళ్లిపోతున్నాయి. జీవితాలు శిథిలాలయాలలో జీర్ణించుకు పోతున్నాయి. భూచక్రం చుట్టూ ఊహారేఖలు ఉరకలేస్తున్నాయి. సంవత్సరాలు సంగీతం పాడుకుంటూ, సాహిత్యాలు చదువుకుంటూ, సంఘాన్ని సాగదీస్తూ, నటీనటులతో నాట్యం చేస్తూ సాగిపోతున్నాయి, బాలకృష్ణుడు కాలేజీలో చదువుకుంటున్నాడు.

కాగితాలు కళ్ళముందేసుకొని కాంతారావుగారు కుర్చీలో కూర్చున్నారు భోజనం చేసి తమలపాకులు నవులుతూ, గంట ఎనిమిదిన్నర అయిఉంటుంది. మెల్లిగా పిల్లదుగులేసుకుంటూ తలపాగా పెద్దమనిషి స్వయంగా తనకి తనే ఆతనికి పరిచయం చేసుకుని సంబంధం విషయం కదలేసాడు. కాగితాల కట్టల్ని చూసిచూసి అతనికి బాలకృష్ణుడికి సంబంధం చూడాలని గాని, పెళ్ళి చెయ్యాలన్న తలంపే రాలేదు. సందర్భంగా సమాధానం చెప్పి వచ్చిన పెద్దమనిషిని సాగనంపాడే కాని సంబంధ విషయం ఆతనికి ఒకవిధమైన కదలికని తెచ్చింది. బాలకృష్ణుడు అప్పుడే ఎంత వాడై పోయాడూ? భోజనాలు చేసి రాత్రి తను తాంబూలం నములుతూ కాగితాల కట్టముందు కూర్చుంటే ప్రక్కనేతల్లి ఒడిలో తలదాచుకుని మధురక్షీరాన్ని గ్రోలుతూ దోబూచులాడే బాలకృష్ణుడికి పెళ్ళా? ఉత్త. . . అల్లరివాడై పోయాడు. ఆవేళ పదేళ్ళ పిల్లని రాయుచ్చుకు కొట్టాడు. ఎంత అప్రతిష్ట! కాలేజీకి వెళ్ళాక మరీ రౌడీలా తయారయ్యాడు. సిగరెట్లు! సినిమాలు! ఒకటేమిటి? ఆఖరికి వీడు ఎందుకూ పనికి రాకుండా పోతాడేమో? వాడి పుస్తకాలనిండా కాలేజీ ఆడపిల్లల ఫోటోలే? ఇప్పుడే పెళ్ళి చెయ్యకపోతే లాభంలేదు. చేస్తే... ఇంకా చదువైనా పూర్తి కాలేదు. ఉద్యోగంలేందే పెళ్ళేమిటీ అయినా వేసవి శలవుల్లో పరీక్షలైపోతాయి గదా!రిజల్ట్సు వచ్చాక ఉద్యోగమిప్పించి పెళ్ళిచేస్తే వాడి కాపరం వాడు సుఖంగా చేసుకుంటాడని నిశ్చయించుకున్నాడు. తనకలాగే స్కూలుఫైనలు ఆవగానే నాన్న పెళ్ళి చేసేసాడు. సంసార భారం నెత్తిమీద వేసి చల్లగా సాగనంపాడు. కాలేజీ జీవిత మధురక్షణాల మాధుర్యం కలలోనే అణిగిపోయింది. తను కాలేజీలో చదివిన మొదటిసంవత్సరం! ఎంత enjoy చేసాడు, అడుగులోనే హంసపాదులా ఆర్నెల్లకు నాన్నపోవడం, సంసార తాపత్రయం నెత్తిన పడడం! ఉద్యోగం చెయ్యందే ఇంట్లో గడవక పోవడం!! అన్నీ ఆలా జరిగిపోయాయి. కొడుకునైనా కాలేజీ చదువు చదివించి ఆఫీసర్ని చెయ్యాలి. ఆప్పుడు కాని వాడికి

పెళ్ళి చెయ్యనని అనుకున్నాడు. జీవితమాధుర్యంలోని మధురక్షణాల్ని కలుగజేస్తూ వచ్చాడు. కొడుకు కాశీలో ఇంజనియరింగు ప్యాసై వచ్చాడు. కొడుకుని చూసుకుని కొండెక్కాడు కాంతారావు. కొడుకు పెద్ద వాడైనట్టు అప్పుడనిపించిందతనికి. సంబంధాల కోసరం తాపత్రయపడ్డాడు. జాబితా సెట్టి సంబంధాలన్నీ ఎకరువు బెట్టాడు. బాలకృష్ణుడు మాట్లాడలేదు. ఎప్పుడూ యింతే! ఉత్త.. అల్లరి వాడు, పెద్దవాడైనా అల్లరి, పెంకితనం మాత్రం పోలేదు. వాడి చూపు ఏవైపునుందో కూడా తెలియదు! చిన్నప్పటినుంచీ దుడుకుతనం తప్ప. మంచీచెడ్డా ఏమీలేదు...ఇంక రెండు నెలల్లో తను రిటైరై పోతున్నాడు. వీడికి ఏమీ తెలియదని సణుక్కుంటూ ఆఫీసు నుంచి ఇంటికి చేరాడు. ఇంట్లోకి ప్రవేశించాడు.

సావిట్లో ఇద్దరు ముగ్గురు స్త్రీల సంభాషణ వినిపిస్తూంది. ఆవిడగారు హడావిడిగా తిరుగుతూంది. కొడుకొక్కడూ మేడమీది గదిలో నిశ్చితంగా నిద్రపోతున్నాడు. ఆవేళ ప్రత్యక్షమైన తలపాగా ఆసామీయే మళ్ళీ సాక్షాత్కరించాడు. పెళ్ళి విషయం ప్రస్తావించాడు. అబ్బాయినడిగి ఒక రోజున బయలుదేరి వస్తామని చెప్పాడు. అసలు అబ్బాయికి ఒక్క సంబంధమూ నచ్చడంలేదు. ఇంతకీ వాడితో ప్రస్తావించి మెల్లగా నచ్చచెప్పి తీసుకుని వస్తానని చెప్పి సాగ నంపాలని చూశాడు తండ్రి.

“చూపులనవసరముండీ! పెళ్ళికొడుకు, పెళ్ళి కూతురు ఎప్పడో కాలేజీలో చూసుకుని ప్రేమించుకున్నారు. ఉద్యోగమైతేనే కాని చేసుకోనన్నాడు. అందుకని ఇన్నాళ్ళు ఆగాము” అన్నాడు ఆ ఆసామీ,

బిత్తరపోయాడు కాంతారావుగారు. ఆంత నాటకం మళ్ళీ తన నెత్తినెందుకో? ఏమిటి? అమ్మాయిని అబ్బాయి, అబ్బాయిని అమ్మాయి కాలేజీలోనే ప్రేమించుకొన్నారా! వీడు ఉత్త అల్లరివాడు... వీడింక ఈ అల్లరి తగ్గదు... ఎన్నేళ్ళొచ్చినా వీడికి యింతే! అల్లరికి అంతు లేదు. పుస్తకాల్లో కాలేజీ ఆడపిల్లల ఫోటోలు చూసినప్పడే అనుకున్నా! వీడి వేషమంతాను. నయం యింకా ఏవో అక్షరం ముక్కలబ్బాయి! లేకపోతేనా?... ఎంతనగుబాటు! అని ఆలోచిస్తుండగానే నిద్రలేచి వచ్చాడు బాలకృష్ణ, సంగతంతా కనుకున్నా! “ఆ పిల్లని తప్ప ఇంకెవర్నీ చేసుకోనని” కచ్చితంగా చెప్పేసాడు. చేసేదేమి లేక ఒప్పుకున్నాడు. ఇంతకీ పిల్ల అందంగానే ఉంది. ఇంత చదువుకుంది. చక్కగా పాడుతుంది ఇంకేం కావాలి అబ్బాయికి!

“తండ్రిలేని పిల్లా! . . . ఇంతకీ నియ్యోగులా? తల్లి మేస్టరుటగా?”

“ఆయినా ఆ పిల్ల తల్లి రెండో పెళ్లి చేసుకుందిటగా! అప్రతిష్ఠ!” అని అందుకుంది తల్లి.

ఆయినట్టే యిక పోనీ కట్నమన్నా... కాసన్నా లేదాయే!... ఈ సంబంధం వీడికెక్కడొచ్చిందో? నిర్భాగ్యుడికి ... మంకుపట్టు ... తామునిగింది గంగ, తావలచింది రంభ అని సణుక్కుంటూ చేసేదేమీ లేక ఒప్పుకున్నాడు. కాలేజీలో చదువుతూన్నప్పడు ఎన్నో గొడవలు జరిగాయట! మన శూరాగ్రేసరుడు కాశీ వెళ్ళే ముందు చెయ్యికోసుకొని రక్తంతో “నిన్నుతప్ప ఇంకెవర్నీ పెళ్ళిచేసుకోను!” ఆని రక్తాక్షరాలు ప్రమాణాలు రాసియిచ్చి మరీ వెళ్ళాడట! ఎంత వాడయ్యాడో! సుపుత్రా! కొంపతీయకురా” ఆని వీడికి ఏం పొయ్యేకాలం వచ్చిందో! వేలకి వేలు కట్నాలిచ్చి చక్కని చుక్కల్ని కాళ్ళముందు పడేస్తూంటే...!

ఈ కాలం వాళ్ళ కేమీ చెప్పలేం బాబూ! మాట్లాడితే మరచిపోలేని మధురక్షణాలని కలవరించడం. కథలు వ్రాయడం అంతా పిచ్చి మాలోకం.

పెళ్ళి జరుగుతూంది. మనోహరమైన మధుర క్షణాల్ని మందహాసంతో చూపిస్తున్నారు, కాంతారావుగారు కోడల్ని పెద్దకళ్లు చేసుకుని పరికిస్తున్నాడు. కోడలి కేవిధమైన లోటూ లేదు. పిల్ల మతాబులా వెలిగిపోతూంది. పైగా చదువుకున్న పిల్ల. అని మురిసిపోతూండగా కణతకి కొద్దిగా పైన నుదిటిమీద మచ్చ కనబడింది. ఈ చిన్న మచ్చ లేకపోతే ఎంత బాగుణ్ణు! అనిపించింది కాంతారావుగారికి.

“కోడలు చక్కగా ఉందా?” అని పలక రించింది వియ్యపురాలి చెల్లెలు వీరమ్మ,

నుదుటిమీది మచ్చ లేకుండా ఉంటే ఎంత బాగుణ్ణు? అని చూస్తున్నానన్నా డాయన. ఏదైన ఒక వంక కనిపిస్తుందా? చూద్దామా అని వెతుకుతూ,

“మీరు తెచ్చిపెట్టుకున్నదేగా ఆ మచ్చ! మీ అబ్బాయి పదేళ్ళక్రిందట చింతచెట్టు చాటు నుంచి రాయి విసరకపోతే ఎంత బాగుణ్ణు? ఈ మచ్చకూడా ఈ పిల్లకి ఉండేది కాద"ని దెప్పింది వియ్యపురాలు. విస్తుపోయాడు వియ్యంకుడు, కథ విని ముక్కుమీద వేలేసుకున్నారు ముత్తైదువలు. ఆ

మదురక్షణాలు జ్ఞాపకానికి వచ్చాయి. ఔను! ఆవేళ ఆపిల్లకి ఎంత గాయం తగిలింది! పూలతో బంతు లాడుకుంటే మీ అబ్బాయి రాళ్లతో రత్నాలతో బంతులాడాడు!" అని పక్కనుంచి వినిపించిందొక సన్నని కంఠం.

అబ్బాయి చేతికి కంకణం కట్టడానికి వాచీ విప్పాడు – వాత ప్రత్యక్షం! చెయ్యి కోసుకుని రక్తాక్షరాలతో ప్రమాణం చేసాడు పెళ్ళికొడుకు అవేనా మధుర క్షణాలు! తీయని తలపులా? ప్రణయ బాధలా? ఏమిటిదంతా! ఆవలించాడు తండ్రి.

కోయంబత్తూరులో కొడుకు ఆఫీసరు. కాంతారావు రిటైరై కొడుకుదగ్గరే ఉండిపోయాడు. సంధ్యవార్చుకుని జపం లోంచి కళ్ళు విప్పాడు తను. ఉదయభానుని అరుణకిరణాలు అబ్బాయి మీదపడి ఆడుకుంటున్నాయి. అబ్బాయి ఉంగలు కొట్టుకుంటూ అరుణకిరణాల్ని అందుకుంటున్నాడు. కొడుకు ఈజీ ఛైరులో పడుక్కుని సిగరెట్టు తాగుతున్నాడు. నిశ్చింతగా కోడలు కాఫీ అందిస్తూంది. మళ్ళీ మధురక్షణాలు మందహాసం చేసాయి.

పాతిక సంవత్సరాలక్రితం పాలు త్రాగుతూ తల్లి ప్రక్కలో ఉంగలుకొట్టిన బాలకృష్ణుడు చింతచెట్టు క్రింద అమ్మాయిల మీద రాళ్ళు రువ్విన బాలకృష్ణుడు, కాలేజీ చదువులో రక్తాక్షరాలు రాసుకున్న బాలకృష్ణుడు... ప్రేమతో పెళ్ళిపీటల మీద కూర్చున్న బాలకృష్ణుడు... మళ్ళీ మధురక్షణాలు... బాలకృష్ణుని భాగ్యదేవత, భారతదేశపు భావిపౌరడు ఉయ్యాలలో ఉంగలేస్తున్నాడు. మధురక్షణాలు పరావర్తనంచెంది, పలకరించాయి. ఇంక ఒక్కటే మధురక్షణం... మిగిలింది. బాలకృష్ణుడు చేత్తో... భక్తిగా నిప్పు పెట్టడం.

★★★

★★★

Click here to share your comments on this story.